

РЕШЕНИЕ

№ 4763

гр. София, 31.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4993** по описа за **2011** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С.-гр.С., [улица], срещу решение от 21.04.2011 г., постановено по н.а.х.д.№ 16447/2010 г. от СРС, НК – 15-ти състав.

С обжалваното решение е отменено изцяло Наказателно постановление № 22-2201780/21.05.2010 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на Е. Б. Г. на основание чл.416, ал.5 , във вр. чл.415, ал.1 от Кодекса на труда е наложено административно наказание „глоба” в размер на 2 500 лева за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че въззивният съд не е преценил правилно нормата на чл.415, ал.1 КТ в редакцията ѝ, действаща към момента на установяване на административното нарушение , като по този начин неправилно е приложил материалния закон.

Ответникът не се представлява и не заявява становище относно касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Пети касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

СРС е обсъдил подробно приложените по делото доказателства и е изградил фактическата обстановка въз основа на подробен анализ на представените доказателства. Правните изводи въз основа на тази фактическа обстановка са законосъобразни и напълно се споделят от настоящата инстанция. Проверката, извършена от органите на касатора е на [фирма]. В констативния протокол, връчен на 26.01.2010 г., задължителните предписания са насочени към работодателя [фирма], като в т.20 изрично е записано „Работодателят да изплати на Б. Б., Д. Л., И. Е. и П. К. начисленото за получаване трудово възнаграждение пропорционално на вписаните отработени работни дни за м. юли 2009 г. съгласно чл.128., т.2 от КТ”. Съгласно §1, т.1 от ДР от КТ „Работодател” е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа, т.е. „работодател” в настоящия случай се явява търговското дружество, към когото са насочени дадените предписания. По делото не се спори, че тези предписания не са изпълнени от страна на работодателя [фирма]. За неизпълнението на дадените предписания обаче, може да носи отговорност само и единствено работодателят - в случая акционерното дружество, а не неговият управител. За ангажиране на административно - наказателната отговорност на управителя би могло да се говори само и единствено, ако тези задължителни предписания са дадени на физическото лице - управител на търговското дружество - нещо, което в случая не е налице. Вярно е, че санкционната норма на чл. 415, ал.1 от КТ, в приложимата редакция, визира като административнонаказателно отговорно всяко лице, но за да бъде ангажирана отговорността на касатора - управител на търговското дружество-работодател , то е следвало тези задължителни предписания да са адресирани до него, а не до работодателя по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ. В тази връзка настоящата инстанция намира за неоснователни оплакванията на касатора за противоречие с материалния закон и допуснати процесуални нарушения. Въззивната инстанция е обсъдила относимите към спора доказателства, и след като ги е анализирала подробно е постановила законосъобразни правни изводи.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд , то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно

следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63,ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град,V-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 21.04.2011 г., постановено по н.а.х.д.№ 16447/2010 г. от СРС, НК – 15-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: